

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

Kate potřebuje pomoc, Eriku

WESTERNOVÝ ROMÁN

“Je jiný než ostatní. Protože on je spravedlnost...”

PŘÍBĚHY O ERIKOVÍ - KATE POTŘEBUJE POMOC, ERIKU

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal

MAJOR SLIK

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-391-6 (epub)

978-80-7512-392-3 (mobi)

978-80-7512-393-0 (pdf)

Pro čtenáře od patnácti let

Autor děkuje Mileně a Jarinovi Jarmarovým

za pomoc s námětem této povídky.

Posledního příběhu o Erikovi.

KATE POTŘEBUJE POMOC, ERIKU

Opět vypravuje Miguel Espinoza ¹

Že prej to musí sepsat podle mého vyprávění, řek tenkrát Major, i když von byl též u toho, když Erik přijel ještě jednou na ranč K+K. Asi proto, že já byl tenkrát v Erikovy společnosti více než von. V té době sem byl totiž na ranči jedinej, kterému moh Erik stoprocentně důvěřovat – teda nepočítám-li naši šéfovou, paní Kate. A k Majorovi se Erik choval s jistým vodstupem – i když to je jináč správnej chlap – ale von byl přeci manželem paní Kate, a já sem si jistej, že mezi ní a Erikem muselo kdysi něco bejt. Nějaký to milostný vzplanutí a tak.

Jestli se nemejlim, tak uplynulo dvacet roků vod té doby, kdy mě Erik poslal z mého rodnýho Mexika na ranč K+K, aby se tam vo mně postarali. To ještě žil starej pan Morton, táta paní Kate, a já tam našel novou rodinu. A též práci v koňským sedle jako kovboj, kterýho ze mne udělali, jak sem si vždycky přál. A tak už to bejvá, že když máte svoji práci rád, tak ji potom děláte dobře. Asi proto ze mě

¹ viz příběh „Naše oči se obracejí k tobě“

nakonec paní Kate udělala předáka svých kovbojů, když po smrti starýho pána řídila ranč vona, a když Bob Atkins, dřívější její předák, se tak zakoukal do jedný herečky kočovnýho divadla, že se sbalil a vodjel s nimi někam pryč. Neměl sem to ze začátku jako Mexíkánec s chlapama vůbec jednoduchý, ale choval sem se k nim tak, jak sem to vodkoukal vod Erika, jak von si doved získať každýho, a tak sme spolu nakonec začali vycházet.

Vůbec sem si nemyslel, že se s Erikem po tý době ještě někdy setkám. Bylo mi patnáct, když sme se poznali v Mexiku² a vod tý doby sem nepoznal nikoho, kdo by se mu vyrovnal. Kdo mi nejenom zachránil, ale i úplně změnil můj život, kterej v tý době nestál za nic. Obdivoval sem ho a miloval jako nikoho jinýho, což prej je normální v týhle situaci u kluků v pubertě, kteří vyrůstali bez rodičů – jak říkal doktor Gordon z Ascalony.

A von se pak najednou objevil na ranči K+K. Ale byl to už jinej Erik, než jak sem si ho pamatoval – kdy s ním byla legrace a byl takovej... lidskej. Ted' byl – divokej. Lidskej ale taky. Vlastně... co to melu. Byl to pořád stejnej Erik, akorát o dvacet roků starší, jak sem už řek.

Miguel Espinoza, tč. předák na ranči K+K

² tamtéž

[1]

Toho dne měl Miguel již od rána takové divné tušení, že se něco stane. A šťvalo ho, že nevěděl, jestli to bude něco dobrého nebo špatného. Proto raději hned po snídani osedlal koně a vyrazil k západní hranici ranče, kde bývaly poslední dobou nejčastěji potíže. Těch sedm kovbojů, kteří tam od jisté doby pořád hlídali stádo, jej ale ujistilo, že je tam už pár dnů klid a nic se neděje. Tak tam s nimi pobyl pro jistotu až do odpoledne, určil nový harmonogram nočních hlídek a vrátil se na ranč akorát na večeri.

Po večeri vypustil z kotců psy, aby jako každou noc hlídali bezprostřední okolí haciendy a přes prostranství před haciendou zamířil k vrátnici, kterou před půl rokem nechala paní Kate postavit podle jeho návrhu.

Už se stmívalo, a když zvedl hlavu, zda neuvidí první hvězdy, jako by koutkem oka zahlédl v tom šeru siluetu jezdce na koni na vršku asi půl míle odtud, ze kterého se po cestě sjíždělo k haciendě. Podíval se tím směrem pořádně, ale nikdo tam nebyl. Asi už mám z tý pitomý nálady halucinace, pomyslnil si a pomalu došel k vrátnici. Byl to vlastně malý srub s jednou místností, okenicemi jako střílnami a malou verandou, teď už osvětlenou petrolejovou lampou, kde seděl jeden z jeho mužů s puškou na kolenou.

„Běž si sníst večeri, Archie, a řekni Koktavému Reillymu, ať tě přijde vystřídat. Já to tady chvíli pohlídám. A taky se vokoupej, aby tě chlapi před spaním nehodili do napajedla.“

Archie položil opakovačku vedle židle a vstal. Byl to podsaditý chlapík s kulatým, dobromyslným obličejem a nohama trochu do O. Na sobě měl kalhoty a bundu z džínsovinu, které nosila většina kovbojů, z pravého koutku úst mu visela vyhaslá cigareta, kterou vyplivnul.

„Jestli jsou na večeri zase fazole se slaninou, tak není vo co stát. Tenhle tejden by to bylo potřetí.“

„Náhodou je biftek s vejci a spoustou vařené zeleniny. Je přeci sobota!“

„Byl to pěkně pitomej tejden, vid', Migueli...“

Archie se odmlčel a zvedl hlavu. V nastalém tichu uslyšeli cinkot koňských kopyt na příjezdové cestě. Archie se rychle shýbl pro pušku a natáhl uzávěr, Miguel položil ruku na pažbu svého revolveru. Oba se zahleděli do houstnoucí tmy, ze které se pomalu vynořila silueta jezdce a zůstala stát.

„Pojďte blíž a žádné hlouposti!“ zavolal Miguel a vytáhl revolver.

„Copak se takhle vítají přátelé, Migueli?“ promluvila postava a kuň pomalu přišel k nim. Světlo lucerny ozářilo muže v dlouhém šedém cestovním plášti, s kovbojským kloboukem, zpod kterého mu vzadu vyčuhoval krátký indiánský ohon. Také jeho tvář nezapřela indiánské rysy – trochu přivřené oči, vystouplé lícní kosti a širší nos.

„Proboha... Eriku!“ vyjelo z Miguela, pistole mu vypadla z ruky na zem a on se vrhl do náruče toho cizince, který už stál vedle koně a usmíval se na něho.

A pak se stalo něco zvláštního. S ohlušujícím štekotem se sem přihnala smečka vypuštěných ohařů, která ucítila vetřelce na svém území a chtěla se na něho vrhnout, když ještě k tomu držel v objetí jejich velitele. Ten muž ale jen tak proti nim natáhl

ruku sevřenou v pěst a prudce dlaň otevřel. Všichni čtyři psi se najednou váleli v prachu, jako by je tam srazila neznámá síla. A s kňučením se pak odplazili o kus dál.

Miguel pustil cizince a obrátil se na hlídače. „Upaluj do domu, Archie, a řekni pani Kate, že máme návštěvu a že se bude setsakramentsky divit, kdo to je.“

Archie, který položil pušku a díval se na cizince jako na nějaké strašidlo, odkráčel do domu a Miguel řekl: „Ani nevíš, jak sem rád, že seš tady, Eriku. Moc sem si přál, abys přijel!“

„Vím to, Migueli.“

„A víš...?“

Než stačil Miguel odpovědět, z domu vyšla žena a muž s lucernou. Také hubený mládenec, který zůstal stát mezi vstupním sloupovým haciendy, stejně jako Archie.

„Kdo to přijel, Migueli?“ zavolala ta žena.

„Starý známý, Kate,“ odpověděl cizinec – „už dvacet let.“

„Eriku...“ Žena se rozběhla dopředu a cizinec jí vykročil vstříc. Oba se krátce objali a ona o krok ustoupila, aby si ho nevěřícně prohlédla. Muž s lucernou mezitím došel až k nim a posvítíl na příchozího.

„Moc ráda tě zase vidím, Eriku.“

„Já tebe taky.“

„Nečekala jsem, že tě ještě někdy uvidím – co tě sem k nám přivedlo? Musí být pro to dobrý důvod, znám tě.“

„Přečetl jsem si přece tvůj vzkaz, Kate!“

„Můj vzkaz?“

„Ano, ten tvůj inzerát v novinách. Vystříhl jsem si ho.“ Erik sáhl pod plášť a vyndal složený výstřížek z novin, který podal Kate. Ta jej zvedla k lucerně a nahlas přečetla:

ERIKU, vrať se na ranč K+K! Kate potřebuje tvoji pomoc!

Kate překvapeně zvedla oči od výstřížku a vrátila ho Erikovi. „Ale já jsem ten inzerát nepsala!“

„Podal jsem ho já,“ řekl muž vedle ní. „Do nejčtenějších novin ve všech státech. Už před časem.“

„A já mu to poradil, paní Kate,“ řekl Miguel.

„Měl jsi mi o tom říct!“ obrátila se Kate k svému společníkovi.

„Nemohl jsem... nikdy bys s tím nesouhlasila.“

„Tohle je můj manžel, Eriku. A tam u domu,“ obrátila se dozadu – „to je náš syn.“

„Všichni mi tady říkají Majore, Eriku. Hodně jsem o tobě slyšel. I když ne od Kate...“

Erik mu podal ruku a zahleděl se do jeho očí. Měl zvláštní pátravý pohled, kterým se do Majora vpíjel, jako by hodnotil všechny stránky jeho povahy a charakteru. Nepříjemné mu to ale nebylo. Po chvíli se Erikův výraz v očích změnil a jeho pohled byl teď teplejší. Zřejmě jsem v hodnocení uspěl, pomyslil si Major.

„Pojďme do domu,“ řekla Kate – „musíš se najíst, Eriku, a odpočinout po cestě.“

„Nejsem unavený, Kate, ale něco sníst bych mohl.“

„Migueli, řekni někomu z mládenců, aby se postarali o Erikova koně, a potom přijď také dovnitř. Vypadá to, že si toho všichni máme hodně co říct.“

Erik sundal z koně své cestovní tašky, hodil si je přes rameno a následoval Kate s Majorem k domu. U mládence před vchodem se zastavil.

„Jmenuje se Tim, Eriku, a je mu patnáct. Máme ještě Patrika, kterému je šestnáct, ale ten tady není – studuje prvním rokem ve West Pointu. Půjde ve šlépějích svého otce. Tohle je Erik, Time, dávný rodinný přítel.“

„Vím, kdo to je, matko, vyprávěl mi o něm Ben Evans, když jsem byl kluk. A vůbec se mi nelíbí, že je tady.“

„Time!“ okřikl ho Major – „okamžitě se našemu hostu omluv!“ Ale Tim se otočil a zmizel v domě.

„To je v pořádku, Majore,“ řekl Erik – „i já byl v pubertě na svého otčíma někdy hubatý. A pak jsem toho litoval.“

„Ben Evans umřel předloni,“ řekla Kate. „Ve spánku. Měl hezkou smrt.“

„Vím to, Kate. Poznal jsem, kdy vydechl naposled.“

Kate a Majora kupodivu tato Erikova poznámka vůbec nepřekvapila. Oba jen tak pokývali hlavou. Potom všichni tři vešli dovnitř do haciendy.